

היום נלמד בעזרת ה':

נזיר דף טז

משנה: בפירוש המשנה נחלקו רבי מתנא ובר פדא לעיל (דף ה' ע"ב - ו' ע"א). אנו נפרש בתחילה כרב מתנא, ובסוף הסוגיא נביא את פירושו של בר פדא. לדעת רב מתנא: א. סתם נזירות מהתורה היא שלושים יום. ב. בדיעבד אומרים מקצת היום ככולו. אבל לדעת בר פדא: א. סתם נזירות היא כט' יום מהתורה, ומדרבנן שלושים יום גזירה אטו מקרה שינזור בפירוש שלושים יום (שאז מהתורה הנזירות שלושים יום). ב. לא אומרים מקצת היום ככולו.

כאמור אנו מפרשים תחילה כרב מתנא:

מי שאמר הריני נזיר: סתם 'נזירות' היא שלושים יום ולכן מגלח ביום שלושים ואחד. אבל אם גילח ביום שלושים יצא בדיעבד כי מקצת היום ככולו.

הריני נזיר שלושים יום: מכיון שנזר בפירוש 'שלושים יום' כוונתו לשלושים ימים שלימים ולכן לא אומרים מקצת היום ככולו, ואם גילח ביום שלושים לא יצא.

מי שנזר שתי נזירות: הוא קיבל על עצמו שתי נזירויות אחת אחרי השניה. לכתחילה מגלח את הראשונה ביום שלושים ואחד, ומיד באותו היום מתחילה נזירותו השניה כי 'מקצת היום ככולו', ולכן מגלח על השניה ביום שישים ואחד - שהוא יום השלושים ואחד לנזירותו השניה.

ואם גילח על הראשונה ביום השלושים - יצא, כי מקצת היום ככולו, ואז גם מגלח את השניה ביום שישים שהרי מקצת יום השלושים עלה לו לתחילת הנזירות השניה, ונמצא שיום השישים הוא יום השלושים ואחד לנזירות השניה.

ואם גילח את השניה ביום חמישים ותשע - יצא, משום שמקצת היום ככולו (וכלומר גם היום הראשון של הנזירות השניה [יום השלושים] וגם היום האחרון שלה [יום השישים] הם על ידי מקצת היום ככולו. בנוסף, יום השלושים הוא גם מקצת היום ככולו לסיום הנזירות הראשונה וגם מקצת היום ככולו לתחילת הנזירות השניה).

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור
052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

וזו עדות העיד רבי פפייס: כנ"ל על מקרה שגילה יום שלושים ויום חמישים ותשע שיצא ידי שתי הנזירות.

המשנה עוברת לנזיר שנטמא:

מי שאמר 'הריני נזיר', נטמא יום שלושים: מדובר שהוא נטמא עוד קודם להבאת קרבנותיו וגילוח שערו. לדעת תנא קמא בכזה מקרה לא אומרים 'מקצת היום ככולו' וממילא נמצא שהוא נטמא בתוך ימי הנזירות, וסותר את כולה, ולאחר שיטהר מתחיל למנות שלושים יום מתחילה. לדעת רבי אליעזר גם קודם להבאת קרבנותיו אומרים 'מקצת היום ככולו' ונמצא שהוא נטמא לאחר סיום הנזירות ולכן אינו סותר אותה, אלא 'סותר שבעה' כלומר עליו להישאר בנזירות עוד שבעה ימים בכדי שיטהר מטומאתו ואז יגלח ויביא קרבנותיו.

הריני נזיר שלושים יום: כאן לכולי עלמא לא אומרים 'מקצת היום ככולו' מכיון שנזר שלושים יום מלאים.

הריני נזיר מאה יום: ונטמא ביום המאה - מכיון שאמר 'מאה יום' לא אומרים מקצת היום ככולו כנ"ל, ולכן היה צריך להיות לכולי עלמא שיסתור את כל הימים וזו דעת תנא קמא, אבל לדעת רבי אליעזר התורה הקילה לנזיר שנטמא ביום האחרון שיסתור רק שלושים יום.

נטמא יום מאה ואחד: ואם הוא נטמא ביום המאה ואחד קודם שגילח והביא קרבנותיו - באופן עקרוני אינו אמור לסתור כלום מהנזירות כי סיים אותה, אלא רק להמתין שבעה ימי נזירות נוספים עד שיטהר ויביא קרבנותיו. אבל לדעת תנא קמא רבנן גזרו שיסתור שלושים יום אטו במקרה שיטמא ביום המאה קודם שיגלח ויביא קרבנותיו שאז יסתור את הכל, אמנם כאן שנטמא ביום המאה ואחד הקילו עליו שיסתור רק שלושים. ואילו לדעת רבי אליעזר לא גזרו כלל ולכן סותר רק שבעה כלומר אינו סותר כלום מהנזירות רק שממתין שבעה עד שיטהר כנ"ל.

גמרא: למדנו במשנה: **מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום שלושים - סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה:** הגמרא מבארת שרבי אליעזר סובר מקצת היום ככולו, וממילא הוא נטמא 'לאחר מלאת' ימי נזירותו, ולכן הוא סותר רק שבעה כלומר מונה שבעה ימי נזירות בכדי להיטהר ולהביא קרבנותיו ולגלח. וכמו שביארנו במשנה.

למדנו במשנה: הריני נזיר שלוש יום ונטמא יום שלוש - סותר את הכל: כאן לא חולק רבי אליעזר משום שאמר 'שלושים יום' וכוונתו לימים שלמים וממילא אי אפשר לומר מקצת היום ככולו. וכמו שביארנו במשנה.

למדנו במשנה: הריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה - סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שלוש: וזה כמו שפירשנו במשנה. הגמרא מציינת שכל המשנה מתפרשת אליבא דרב מתנא או בר פדא.

פירוש המשנה לדעת בר פדא:

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלוש ואחד: סתם נזירות היא כט' יום מהתורה, רק שרבנן גזרו שינהג שלוש יום גזירה אטו מקרה שינדור בפירוש שלוש יום שאז נזירותו שלוש יום מהתורה. ולכן בדיעבד שגילח יום שלוש יצא.

מי שנזר שתי נזירות: לדעת בר פדא עיקר הנזירות היא כט' יום ולכן בדיעבד אם גילח ביום שלוש יצא, וכן אם בדיעבד גילח גם ביום חמישים ותשע יצא כי גם השניה היתה כט' יום.

מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום שלוש (קודם הבאת קרבנותיו): לדעת תנא קמא גזרו חכמים שישתור את הכל אפילו שמדאורייתא כבר נשלמה נזירותו (ולכן אינו מביא על כך קרבן נזיר טמא), לדעת רבי אליעזר לא גזרו חכמים שישתור את נזירותו אמנם עליו להשלים עוד שבעה ימי נזירות עד שיטהר ויביא קרבנותיו.

הריני נזיר שלוש יום: מכיון שאמר במפורש 'שלושים יום' עדיין לא נשלמה נזירותו ולכן סותר את הכל לכולי עלמא.

הריני נזיר מאה יום: כנ"ל בפירושנו לרב מתנא.

משנה: מי שקיבל על עצמו נזירות כשהוא נמצא בבית הקברות (או שהיה טמא וקיבל נזירות), אפילו נשאר שם 30 יום אין הם נחשבים כימי נזירותו לעניין קרבן טומאה, ולכן כשיצא מבית הקברות אינו מביא קרבן טומאה, לפי שקרבן טומאה נאמר רק בנזיר טהור שנטמא.

יצא ונכנס: כלומר ואם יצא מבית הקברות והזו עליו ביום השלישי והשביעי לטומאתו, שאז הוא מתחיל למנות את נזירותו ביום השביעי מיד לאחר שנטהר, אם נכנס לבית הקברות אפילו באותו יום שנטהר (= ביום השביעי) הרי הוא מביא קרבן טומאה.

ר"א אומר: אם נכנס לבית הקברות באותו יום שנטהר (= ביום השביעי) אינו מביא קרבן טומאה, ורק אם הוא נכנס לבית הקברות ביום השני לתחילת טהרתו מביא קרבן טומאה, שנאמר **!הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרָו**, כלומר רק כשיהיו לו לפחות שני ימים טהורים לסתור אז הוא מביא קרבן טומאה.

גמרא: מי שנזר והוא בבית הקברות, רבי יוחנן אמר נזירות חלה עליו: לעניין שהוא אסור ביין ותגלחת, וכן לעניין שאם התרו בו ואמרו לו 'אל תנזור' ובכל זאת נזר, או שלאחר שנזר התרו בו שיצא מבית הקברות ולא יצא, הרי הוא לוקה, ולאחר שנטהר אינו צריך לקבל עליו שוב נזירות אלא הוא נזיר מחמת קבלתו בבית הקברות, אבל אינו מביא קרבן נזיר כל עוד שלא חלה עליו נזירות בטהרה.

וריש לקיש אמר אין נזירות חלה עליו בעודו טמא, ולאחר שיצא מבית הקברות ויטהר עליו לקבל שוב נזירות. (וחובה עליו לצאת מיד ולקבל).

איתיביה ר' יוחנן לר"ל: במשנתנו נאמר - מי שנזר בבית הקברות וכו' ואינו מביא קרבן טומאה. ע"כ המשנה. משמע שאמנם קרבן טומאה אינו מביא אבל הנזירות כן חלה עליו לעניין שהוא אסור בטומאה תגלחת ויין.

א"ל: ר"ל עונה לר"י שכוונת המשנה שאינו בתורת טומאה ואינו בתורת קרבן, כלומר שאינו נזיר כלל.

איתיביה: ר"י מקשה לר"ל מברייטא - מי שהיה טמא בטומאת מת, וקיבל על עצמו נזירות בעודו טמא, הרי הוא נזיר ואם עבר וגילח או שתה יין או נטמא למת הרי הוא לוקה. ע"כ הברייטא. הדבר מובן אם אכן חלה עליו נזירות שקיבל בעודו טמא, אבל לשיטתך שלא חלה עליו נזירות קשה מדוע הוא לוקה?

תיחז: מדובר ביוצא ונכנס, כלומר שיצא מן הטומאה ונטהר ע"י שהזה וטבל, ואח"כ קיבל על עצמו נזירות פעם נוספת ושוב נכנס לטומאה, ולכן הוא לוקה. והחידוש הוא, שלאחר שהוא נטהר אינו צריך קבלת נזירות גמורה, ולמרות שלא אמר 'הריני נזיר' אלא אמר 'יחול עלי הנזירות' שאין זו קבלה גמורה בכל זאת לוקה. חידוש נוסף - כוונת הברייטא להשמיע לנו שלאחר שנטהר מוטל עליו לקבל מיד שוב נזירות, והוא עובר על 'בל תאחר' אם אינו מקבל על עצמו נזירות מיד.